

[Chr. Nielsen.]

Jeg ved naturligvis ikke, om jeg får noget svar på, om socialdemokratiet ønsker at benytte sig af flertallet, men en skønne dag vil svaret jo foreligge, nemlig den dag, da resultatet af udvalgets arbejde bliver bekendtgjort. Foreligger der da et kompromis mellem venstre og de konservative på den ene side og socialdemokratiet på den anden, så ved vi, at socialdemokratiet ingenlunde har lyst til eller ønske om at benytte sig af flertallet, men efterkommer kravet fra den minoritet i den danske befolkning, som de store jordbesiddere udgør.

Da udvalget nu, efter hvad jeg forstår, skal fortsætte, finder jeg anledning til at drage et andet spørgsmål frem, både fordi det drejer sig om et forhold, hvor jeg finder, der hurtigst muligt må skabes en løsning, men samtidig også fordi jeg kunne tænke mig, at hvis der virkelig blev givet udvalget noget fornuftigt at arbejde med, fornuftigere end det ødelæggelsesarbejde, der tilsyneladende er i gang overfor det foreliggende lovforslag, kunne det være, at et sådant fornuftigt arbejde kunne hemme og dæmpe op for ødelæggelsestrangen. Jeg tænker her på et forhold, der fornylig har været gjort til genstand for megen omtale i pressen, dette nemlig, at en besidder af dansk jord og ejendom kan testamentere det hele til udlændinge.

Testamentet efter nylig afdøde baron Magnus von Plessen overdrog hans jord- og øvrige ejendomsbesiddelser til to tyske drenge, hvorved altså vor godsejerstand er forøget med et par tyske godsejere. Med de erfaringer, vi gjorde under besættelsen, ja endog før den tid, hvor det viste sig, at jordbesiddere af tysk oprindelse misbrugte såvel den danske jord som de danske ejendomme ved at udnytte disse som rene udklækningsanstalter for nazister, turde det være umuligt, at det danske samfund i fremtiden vil tolerere en sådan udvikling, og sammenholdt med det gentagne ønske om at fremskaffe jord til udstykning finder jeg, at der her foreligger så tilstrækkeligt et grundlag, at det nu skulle være muligt, at staten fremtidig forbyder den slags arveforhold. Dette spørgsmål bør udvalget tage op til drøftelse og løsning, og selvom det hidtil har vist sig, at det meste, der har været sagt og gjort i udstykningsspørgsmålet, har været store ord og armsving — hvad f. eks. Kalø sagen og spørgsmålet om konfiskation af grev Schimmelmans godser tydeligt viser —, så tror jeg dog, det nu ikke kan skjules for flertallet af rigsdagens medlemmer, hvad flertallet af det danske

folk føler og tænker herom. Man ønsker nu for alvor udstykningsproblemet løst. Her ligger et område, hvor der kan fremskaffes adskillige godser med store jordtilliggende. Denne mulighed må udnyttes ved, at vi former lovgivningen på en sådan måde, at det i fremtiden forhindres, at noget sådant sker som det, vi fornylig har oplevet.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker ordførerne for den velvillige modtagelse, de har givet de foreliggende forslag, og jeg håber, at det ved den behandling i et udvalg, som man fra alle sider ønsker nu skal foregå, vil lykkes at nå et godt resultat.

Jeg skal gøre et par bemærkninger til enkelte af de udtalelser, der er fremsat af ordførerne.

For det første vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Korsgaard, at jeg vil anse det for rigtigere, at det ærede medlem fremsætter sine spørgsmål skriftligt; så skal jeg nok give ham et skriftligt svar på de forskellige spørgsmål, han har stillet.

Det ærede medlem hr. Oluf Johansen nævnte noget om — sådan opfattede jeg hans udtalelser —, at jeg burde have nedsat det udvalg, som der var tale om i betænkningen fra folketinget angående dette spørgsmål. Hertil vil jeg sige, at da jeg ikke ved, hvordan forslagene vil være affattet, når de forlader rigsdagen, har jeg ikke ment endnu at kunne fremsætte forslag om et sådant udvalgs nedsættelse. Men det har måske heller ikke været meningen... (*Oluf Johansen:* Det var ingen bebrejdelse!) Jeg har ikke glemt det, men når lovene er vedtaget her, var det meningen, at de skulle i samme udvalg.

Så vil jeg sige til det ærede medlem, der talte for kommunisterne, at han ved ikke, om jeg ønsker, at disse lovforslag skal forringes; ganske naturligt nærer jeg ikke noget ønske om det. Når jeg har deltaget i forhandlingerne med andre partier om forslaget, er det udelukkende sket — og det vil enhver, som har været med i disse forhandlinger, sikkert erkende —, fordi min interesse for tillægsjord til de indeklemte husmandsbrug er så stor, at jeg ikke mener, det spørgsmål tilnærmelsesvist er løst, hverken ved det, vi kalder de store jordlove, der blev vedtaget i fjor, eller ved de lovforslag, der her foreligger, hvis ikke de ændres. Det, jeg ønsker gennem forhandlingen, og det, man fra alle sider er enig om, at vi må forhandle om, er, at der skal åbnes mulighed for at skaffe flere tillægparceller frem. Om man så ved en sådan foran-